

Дидактическа задача: Прочетете текста и напишете подробен преразказ от името на неутрален разказвач.

**Из „Седем хайдутини и едно магаре“
Бранислав Нушич**

Една вечер сладко се наядох. [...] Погладих с ръка корема си... и легнах да спя. И сънувах страшен сън. Уж съм цар, ама истински цар. Седя си аз на трона, а всички около мен наклеявали. Гледам, гледам и после викам:

– Идвай!

И започват хората да идват един след друг, целуват ми дрехата и си казват молбите и жалбите.

– Ти какво искаш? – питам първия.

– Царю честити, лоши хора ми откраднаха кравата, а тя е всичко, което имам.

– Да му се намери кравата! – заповядвам на първия си дворянин.

– Навсякъде я търсихме, но никъде я няма! – огъва се пред мен дворянинът.

– Тогава да му се даде една от моите крави! – нареждам аз, а сиромашът целува дрехата ми и благодари.

– Ти какво искаш? – питам втория по ред.

– Царю честити – казва той, – голяма неправда ме сполетя. Моето магаре влязло в чужда нива, смачкало посевите, а съдията отсъди да ми ударят двама и пет тояги. Да беше осъдил магарето, не бих се оплаквал; то смачкало посевите, нека го удрят за това; ама магарето свършило магарешка работа, а аз плащам – може ли така? Та ако аз ям бой винаги, когато магарето заслужи, тежко ми и горко!

– Магарето е виновно, защото е магаре, а ти си виновен, защото знаеш, че магарето е магаре и не го пазиш. Затова заповядвам ти и твоето магаре да си поделите двама и петте тояги.

[...] И така, питам подред и давам колкото и каквото мога, а когато молителите се разотиват, идват при мен дворяните, ниско се кланят и ме питат:

– Имаш ли някаква заповед за нас?

– Имам – казвам им аз. – Първо – да ми се купят бонбони; второ – да ми се направи торта за обяд; трето – да ми се приготви много, много сладолед; четвърто – да се впрегне каляската, защото искам да се повозя, но сам да карам конете.

– Всичко ще бъде както желаяш, царю честити! Имаш ли още някое желание?

– Имам! – казвам. – Искам утре да ме коронясате. Направете парад, но да свири военна музика. [...]

И всичко беше, както заповядах. Най-напред ми донесоха бонбони. Страшни бонбони. С кеф ги изядох. Голям кеф, царски!

А каква торта само донесоха! Отгоре на тортата – звезда от захар направена, пет метра висока; най-отгоре камбани бият – едно момче седи на тортата и удря камбаните. Истинска царска торта, ама не знам как да почна да ям. Ако започна отгоре, ще трябва да изям и камбаните; започна ли отдолу – ще се разруши камбанарията. Мислих, мислих и най-сетне реших да започна отдолу. Таман да взема ножа, та да отрежа едно парче, и се събудих. [...]

Не разказах съня си нито на мама, нито на сестра си, страхувах се да не ми се смеят. Разказах го само на нашата стара слугиня Мария. Тя умее да тълкува сънищата. Пита ме какъв цвят били бонбоните. Казах ѝ – червени. Като чу това, рече, че много скоро ще ми се случи нещо. За тортата каза, че ми предстои голяма радост, а за коронясването, което бе насрочено за пладне, дума по дума рече:

– Да знаеш, още днес, по пладне, ще ти се случи радостно събитие, ще имаш истинско коронясване.

Като чух това, започнах да чакам с нетърпение пладне и радостта, която трябваше да ме сполучи.

И ето какво се случи. Татко бил на черква и след службата срещнал учителя по история и този учител му казал, че съм слаб ученик, че не уча, че съм мързелив, че сигурно ще повтарям класа; казал му също, че трябва да ми стегне юздите и да бъде по-строг с мен.

Татко си дойде по обяд бесен като рис и още от двора се развика:

– Къде е оня?

Аз си седях в стаята в очакване на радостното събитие и коронясването. Баща ми връхлетя вътре и само рече:

– Тук ли си, непрокопсанико? – и ми дръпна такъв бой, какъвто в живота си не помня.

Пищя аз с всичка сила и си мисля: „Това ли му е коронясването и радостното събитие?“

Не получих обяд, разбира се, макар че мама беше правила макарони с орехи, а аз страшно ги обичам.

Когато следобед влязох в кухнята при Мария, та да си открадна малко от яденето, с горчивина ѝ рекох:

– Ех, лельо Мария, ама и ти ми разгада съня.

– Е, все нещо познах – рече тя. – Казах, че бързо, много бързо ще се случи нещо. И ето, случи се.

От този ден ... никога вече не сънувам, че съм цар.